

hvis man havde investeret i obligationer. Jeg kan give hr. Frode Sørensen en kopi af en disputats, der er lavet omkring det her spørgsmål.

Men jeg vil godt sige, at jeg synes, det er for nemt at sige, at kunderne vil jo få et rimeligt godt afkast, hvis i øvrigt ellers situationen udvikler sig, som vi har set de seneste år. Det er da fuldstændig rigtigt, men staten vil være den store vinder i det her spil i forhold til de beskatnings-systemer, vi kender på pensionsafkastet i dag. Og vi vil jo gerne have, at folk sparer op til pension.

Pernille Sams (KF):

Modsat den socialdemokratiske ordfører vil jeg starte med lovforslag nr. L 71, og det er jo en rigtig Stavadmådel, Folketinget nu igen har fået serveret her, en af de utallige, hvor vi bliver bildt ind, at der er tale om provenuneutral omlægning, men hvor virkeligheden er, at der er tale om endnu en kæmpefor skattestigning.

Når jeg siger nu igen, er det, fordi sådan har skatteministeren fået for vane at præsentere sine skattestigninger. Selv skattereformen i 1993 blev lanceret som en omlægning, og resultatet kender vi jo alle sammen i dag: enorme ekstraindtægter for staten. Arbejdsmarkedsbidraget blev præsenteret som en omlægning med henblik på at finansiere arbejdsløsheden. Hvad blev det? En permanent og kolossal høj bruttoskat.

Ændring af lejeværdien til den nuværende ejendomsværdiskat blev også lanceret som en neutral omlægning. Også her er resultatet allerede nu 2 år efter, at statens provenu ikke længere er 6 mia. kr., men nærmere de 9 eller 10 mia. kr. Og nøjagtig ligesådan vil det gå med det forslag, vi her behandler.

Der står i fremsættelsen, at det er en provenuneutral omlægning, men sandheden er, at der er tale om enorme merindtægter for skatteministeren og hans umættelige regeringsfæller.

Jeg spurgte i går på et møde skatteministeren om, hvor stort merprovenuet ville have været for staten, hvis den foreslåede 15 pct.s enhedsbeskatning havde været gennemført for år 1999 og for det, vi kender til år 2000 indtil nu. Skatteministeren ønskede ikke at svare på det, men oplyste, at jeg kunne gentage spørgsmålet ved en mere passende lejlighed.

Det gør jeg så nu her fra Folketingets talerstol, og nu har skatteministeren så oven i købet haft mulighed for at undersøge det til i dag, så vi kan få et præcist svar.

Sagen er jo, at skatteministerens beregninger hviler på den forudsætning, at afkastet af aktier kun er 2 pct. større end afkastet af obligationer. Og det er jo ikke virkelighedens verden. Hvis man går tilstrækkelig langt tilbage i tiden og finder en præcis dato, så er det muligt, at man kan få opstillet lige nøjagtig den lille procentforskel, men hvis man tager udgangspunkt i forholdene, som de er nu, eller man går tilbage, som fru Mariann Fischer Boel sagde, til 1922, næsten lige-gyldigt hvordan man stiller det op, så er der tale om en klækkelig skattestigning på enorme summer. Og det er selvfølgelig også derfor, forslaget fremsættes.

Specielt de mennesker, der foretager opsparring i individuelle ordninger, hvor aktiedelen typisk er større end i de kollektive opsparingsordninger, vil blive ramt ekstra hårdt.

Det Konservative Folkeparti har den holdning, at vi meget gerne vil have mennesker til at spare op, til at udskyde forbrug frivilligt og på den måde, mennesker hver især synes de har lyst til det. At der er visse af disse opsparingsmidler, der investeres i aktier, er meget ønskeligt, idet det er med til at give vores erhvervsliv risikovillig kapital, med til at skaffe fremtidens arbejdspladser i Danmark.

Det vil vi gerne belønne. Regeringen straffer det og gør det endnu dyrere. Pinsepakken var første skridt, det her er fortsættelsen, og vi er så inderlig trætte af den uendelige mængde af skattestigninger, den nuværende regering hele tiden ryster ud over befolkningen.

For os konservative er meldingen således også til dette forslag et klart og rungende nej. Den danske befolkning har brug for lettelser – ikke flere stramninger. Det er utroligt, at regeringen kan få sig selv til at blive ved og ved med at opfinde nye påhit, der kan klemme mere og mere ud af den danske befolkning.

De to øvrige forslag, L 76 og L 77, er led i den samme pakke og skal, som det fremgår af dem, ses i samme sammenhæng. Og derfor er meldingen på dem også et nej fra vores side.

Det glæder mig, at jeg samtidig har lovet at sige, at det samme gælder – for de tre lovforslags vedkommende – også for CD.

Aage Frandsen (SF):

Uanset at ordførere fra Venstre og De Konservative tilsyneladende betragter det her lovforslag som et lovforslag, der har til formål at skaffe flere penge i kassen, har det ikke været vores intention med det.